

ג'ו דווקא שמח כשהמורה אמרה לו שלא יוכל להשתתף בפעילות עם כולם. למי בכלל יש כוח לחפירות ארכיאולוגיות באמצע הקיץ? מאז גילו אצלו את האסתמה, הוא מצליח להתחמק מכל פעילות, מריצות ארוכות בשיעורי הספורט, מעזרה לאבא בעבודה. אין ספק שזאת המחלה הטובה ביותר שיכול היה לבקש לעצמו... הוא הוציא את מכשיר ה"גיים בוי" בדרך לשבירת שיא נוסף. ברקע נשמעו שאר חבריו לכיתה שמחים, אחרי שמצאו עוד חרס עתיק, אבל ג'ו היה היחיד שידע שבמקום הוטמנו כמה כדים שבורים כדי לשמח את הכיתות שבאות לביקור. בכל זאת יש דברים שאתה לומד כשאבא שלך ארכיאולוג. "אפשר לשבת פה?"

ג'ו הפסיק לרגע לשחק והביט לימינו. זה היה בני, נער מבית הספר האחר שבא לבקר באתר. בני היה לבוש בגדי עבודה צבאיים וכובע רחב שוליים. לולא קומתו הנמוכה היה נראה כמו כל אחד מהמדריכים במקום. ג'ו פינה לו מקום ובני התיישב לצידו של ג'ו המובך.

"אז מה, גם לך לא נתנו להשתתף?" ניסה בני למצוא נושא לשיחה עם ג'ו.

"אסתמה", השיב ג'ו באדישות.

בני הנהן בראשו בהבנה אף על פי שלא היה לו מושג
מה זה אומר.

"יש לי בעיה בנשימה, בגלל זה אסור לי להסתובב
במקומות מלאי אבק או להתאמץ יותר מדי," הוסיף ג'ו.
"מה איתך?"

"אני?" שאל בני מופתע. "אני באתי עם סנדלים ולא
הרשו לי להשתתף," השיב והביט ברצפה. הוא התחיל
לספר לג'ו על רצונו להיות ארכיאולוג כשיהיה גדול,
למצוא דברים שאף אחד לא מצא לפניו. ג'ו הנהן ולא הבין
איך בן רגע הפך לאיש סודו של בני. "חבל, היתה לי
הרגשה שהיום סוף סוף אמצא משהו."

"שטויות," הרגיע אותו ג'ו, "כבר מצאו פה הכול. גם
אם יחפרו כאן עוד מאה שנה לא יצליחו למצוא כלום."
בני הביט בקנאה בבני כיתתו שחפרו באדמה, אבל
משהו בדבריו של ג'ו עודד אותו מעט. "אתה רוצה
להסתובב קצת?" שאל את ג'ו ונעמד דרוך.
"אני לא יכול," אמר ג'ו והצביע על גרונו. "אסתמה..."

הוא שוב שמח על התירוץ הקבוע שלו, אף שידע שלא
תהיה לו שום בעיה לעשות סיבוב קצר.
בני עיקם מעט את פרצופו באכזבה. "טוב, אז... ביי.
ניפגש אחר כך."

הוא התחיל ללכת בשביל המקיף את האתר ומדי פעם
הביט לעבר ג'ו, שחזר לשחק ב"גיים בוי".
ג'ו הביט בבני והרגיש קצת אי-נעימות על השקר שלו,

אבל היום, יותר מכול, רצה להיות לבד. המצב בכיתה לא היה טוב, הוא שמע על המסיבה שמארגנים ולא מזמינים אותו כי "לאף אחד אין כוח לחנוך מחשבים". וכבית כבר מזמן לא טוב. אבא כל הזמן נוסע לחו"ל, לעבוד, ואמא חוזרת מאוחר. הוא נזכר איך אתמול בלילה, כשהרים במקרה את שלוחת הטלפון בחדרו, שמע אותה מספרת בטלפון לרונית כמה היא מצטערת שאין ליונתן (רק היא עוד מתעקשת לקרוא לו יונתן ולא ג'ו) עוד אח. אחר כך סיפרה לה שהמצב עם אריאל, אבא של ג'ו, לא טוב. הם רבים המון בזמן האחרון. ג'ו ניתק את הטלפון, הוא לא רצה לשמוע עוד, אבל בבוקר, כשהביט בה, הרגיש פתאום אחרת. פתאום היא כבר לא נראתה לו אמא כול יכולה אלא רגילה לגמרי. לרגע אפילו הרגיש כלפיה רחמים.

הוא הביט בעפר והתחיל למשש אותו כפי שעשה בטיולי המשפחה המשותפים, לפני שאבא קיבל את העבודה בחו"ל. כמה התגעגע לאותה התקופה. הוא נזכר איך אבא לימד אותו על סוגי אדמות. הוא ידע שאדמת החול שהוא מחזיק עכשיו ביד נמצאת במקומות רבים בירושלים וקל מאוד לחפור בה, כמו בחפירות שחפרו שלושתם ביום ההולדת השישי שלו, כשהכריזו שברצוננו להיות ארכיאולוג, כמו אבא.

בזמן האחרון אבא ואמא כבר לא צוחקים כמו פעם, וודאי שלא הולכים לחפור בשום מקום. ג'ו רוב הזמן לבד בבית, ולפעמים יורד להסתכל על האנשים שמטפסים על המצוקים בגיא בן הינום שמתחת לבית. אבל רוב הזמן הוא לבד, גולש באינטרנט בכל אתר אפשרי.

הוא הרים את ראשו והסתכל על ילדי הכיתה. לפעמים הוא מקנא בהם, יודע שאף פעם לא יהיה כמוהם, משוחרר ושמח. הוא כבר רגיל כל כך לשבת בצד. לפחות עכשיו יש לזה סיבה טובה, חשב לעצמו. הוא לא אהב את צורתו. ג'ו הפנה את מבטו לצד השני והופתע לראות את בני רץ לקראתו. הוא נראה מגושם כל כך בריצתו, בכגדי הצבא ובסנדלים. ג'ו הביט לצדדים וקיווה שאף אחד לא רואה אותם יחד. בני הגיע מתנשף ובקושי הצליח לחבר משפט אחד. "הבאר... זה... יש שם משהו, אתה חייב לבוא!"